

opusdei.org

# "Bli enhetens verktyg, ledsaga många själar till Gud"

Här nedan följer predikan som  
Opus Deis prelat höll vid  
prästvigningen som ägde rum i  
Rom den 21 maj.

2005-06-03

*Mina allrakäraste söner, ni som snart  
kommer att bli präster.*

Kära bröder och systrar.

Jag vänder mig till er med aposteln Paulus hälsning till korinthiserna som vi nyss hörde: *Nåd från vår herre Jesus Kristus, kärlek från Gud och gemenskap från den heliga Anden åt er alla* (2 Kor 13:13).

Idag, den heliga treenighetens högtid, är en stor dag för Kyrkan. Vi firar och tillber vår tros högsta mysterium, som är det kristna livets centrala mysterium. Varje kvinna och man är kallad att delta i Guds liv. Denna sanning som Kristus har avslöjat för oss överstiger oändligt mycket mer det som vi skapade varelser kan förstå och är ”frukten och målet för hela vårt liv” (den helige Tomas av Aquino, *In libros sententiarum*, IV, 1, dist. 2). Den helige Augustinus uttrycker det i sitt verk om Treenigheten på följande sätt: ”Detta är vår största fröjd och det finns ingen större. Att njuta av den treenige Guden, till vars avbild vi har skapats (...). Att betrakta

Honom är målet för alla våra handlingar och det som utgör vår eviga fröjd” (*De Trinitate*, I, 8, 18 y 17).

Till glädjen i denna stora fest sällar sig glädjen över vigningen av fyrtyotvå nya präster. Jag lyckönskar hjärtligt deras familjer och försäkrar dem att de på ett alldeles särskilt sätt är närvarande i våra böner. Men också ni, kära familjer, måste be mycket för de nya prästerna. De behöver nu mer än någonsin era böner. Och på samma gång tackar vi Gud som ger oss så många Guds tjänare och ber Honom att prästkallelserna blir än mer flertaliga i hela världen.

*Prästen, en Eukaristins man*

Prästtjänstens andliga rikedom är ofantligt stor. Genom prästvigningens sakrament förvandlas varje präst på ett alldeles särskilt sätt till att efterlikna den

högste och evige Prästen och får makten att bli Hans synlige representant bland människorna för att handla i Jesu namn, det vill säga som ett levande verktyg för Kristus, som är Kyrkans ledare.

Jag vill be er att helt kort fundera på några aspekter som följer ur denna särskilda prästerliga gestaltning. Jag tänker därvid på prästerskapets eukaristiska, ecklesiala och marianska dimensioner.

Låt oss för det första tala om Eukaristin. Liksom vår käre påve Johannes Paulus II så ofta påminde oss om, föddes Eukaristin och prästadömet på skärtorsdagens eftermiddag i Nattvardssalen i Jerusalem. Därför ”måste prästens liv – så skrev han i sitt sista brev till prästerna, några veckor innan sin död – på ett alldeles särskilt sätt anta eukaristisk form” (Johannes Pauls II,

*Brev till prästerna inför  
skärtorsdagen, 13/3 2005, n. 1).*

Det råder därför mellan prästadömet och Eukaristin ett oupplösligt band. Prästen är till för Eukaristin och Eukaristin – som är det levande brödet för alla kristna – kan bara förrättas av biskoparna och deras medhjälpare, prästerna. På så sätt blir påskmysteriet, Herrens död och uppståndelse, närvarande i sakramental form under mässoffret. Benedikt XVI har velat understryka denna trossanning ända från allra första början av sin påvetjänst. I samband med att han talade om den ”lyckliga tillfälligheten” att hans tjänst som påve tagit sin början just under det eukaristiska året, sade han: ”Eukaristin visar ständigt på den återuppståndne Kristus som fortsätter att utge sig för oss, att kalla oss till att delta i hans påskamåltid bestående av hans Kropp och hans Blod.“ (Benedikt XVI, *Budskap vid*

*avslutningen av den eukaristiska  
concelebrationen med de  
röstberättigade kardinalerna i det  
Sixtinska kapellet, den 20 april 2005,  
nr 4).*

Kära blivande präster, sade prelaten, håll alltid i minnet att gåvan och uppgiften att konsekkrera Eukaristin som Herren idag ger er, innebär ett mycket stort ansvar. Ibland kommer ni att tycka att ni bara är eländiga människobarn, och ni har rätt, det är vi alla. Men var inte rädda. Gud som har kallat er ger er också hjälp till att bli heliga präster, dvs. präster som är förälskade i Gud, präster som är hängivna sitt kall att frälsa själar, alltid tillgängliga för det som apostolatet kräver. Följ den helige Josemarías exempel, han som brukade kalla sig själv **'en präst som tillhör Jesus Kristus'** och även **'en syndare som är vanvettigt förälskad i Jesus Kristus'**. Dessa två ting går utmärkt bra ihop, ty liksom vår käre

grundare lärde oss är prästens  
ojämförliga värdighet ”**en gåva som  
är förenlig med min egen ringhet**” .  
Han tillade: ”**Jag ber Herren att han  
ger alla oss präster nåden att på ett  
heligt sätt utföra de heliga  
akterna, att återspegla, även i våra  
liv, Herrens underbara och stora  
verk**” (Den helige Josemaría, ur  
Homilian *Präst för evigheten*, 13-  
IV-1973).

### *Prästen, gemenskapensskapare*

Om det är sant att Kyrkan ”gör”  
Eukaristin genom prästerna, är det  
också sant att Kyrkan själv ”föds” ur  
Eukaristin, liksom Johannes Paulus II  
underströk i sin sista encyklika. Ur  
prästadömet eukaristiska dimension  
kommer också med nödvändighet  
dess ecklesiala dimension. Prästen  
verkar för Eukaristin i Kyrkan och i  
tjänst hos Kyrkan. Om det inte råder  
en full gemenskap mellan prästen  
och påven och den egna biskopen,

kan han inte utföra en verkligt kyrklig tjänst. Enda sedan kyrkans första tid finner vi ett viktigt vittnesbörd om detta faktum i själva mässliturgin, där den universella Kyrkan och dess synliga huvud alltid nämnes vid namn, liksom den egna biskopen och alla övriga biskopar i gemenskap med den heliga Stolen.

I det sammanhanget vill jag gärna påminna om den stora gemenskapsyttring som under de senaste veckorna kom till synes mellan människor i Rom och i hela världen och som vi måste tacka Gud för. Kyrkan omslöt Johannes Paulus II med alla sina lemmar, i ett avskedstagande fyllt av känsla, och lät sedan denna känsla komma hans efterträdare, Benedikt XVI, till del. Under dessa dagar har Kyrkan sporrad av den helige Ande visat sig mera levande än någonsin. Det är allas vår uppgift och framför allt prästernas att göra så att detta

dyrbara arv i framtiden inte bara sprids utan blir än starkare. Om vi katoliker tillgivet och målmedvetet samlar oss runt Kristi ställföreträdare på jorden, kommer denna samling att vara till stort gagn inte bara för Kyrkan utan för hela världen.

Kära prästkandidater, förutom att – som alla kristtrogna – i glädje be mycket och göra många uppoffringar för vår påve, kommer ni framledes att i era händer ha särskilda medel för att förstärka denna gemenskap. Eftersom ni nu blir Kristi efterföljare kommer ni att kunna lära ut Guds ord med auktoritet. Se till att alltmer fördjupa era kunskaper i Kyrkans lära, som ni redan känner väl till. Se till att ni framför allt troget följer det som Kyrkans läroämbete lär ut. I ert speciella fall, bör det att ni är kallade till att vara skapare av gemenskap inom Kyrkan, uttryckas i det som den helige Josemaría kallade en inom

Opus Dei **allt överskuggande**

**passion:** Att ni må av hela hjärtat älska Prelaturens enhet, som är ett uttryck för hela Kyrkans enhet. Ni kommer att vara verktyg för enhet mellan alla medmänniskor ni möter och inom alla apostoliska aktiviteter som ni deltar i. Det är ett stort uppdrag som väntar er, mina barn, och jag vet att ni kommer att utföra det till stor ära och gagn för Kyrkan.

Ett annat sätt på vilken ni som präster kan vara skapare av gemenskap är den glädjefulla överlåtelsen åt Försoningens tjänst som ni har att utföra, även om det ibland kostar på. Detta sakrament förverkligar gemenskapen mellan Gud och människan, och försonar Gud och Kyrkan med de kristna som erkänner sig vara syndare och ökar nåden hos dem som tar emot det på ett värdigt sätt. Denna uppgift bör bli ännu en **överskuggande passion** hos er: att närma många själar till

Gud i Försoningens heliga sakrament.

Det är något som vi alla har stor nytta av att tänka på. Gör en stor katekes av bikten. Uppmana era vänner, släktingar och bekanta att ta del av den gudomliga nådens sakrament. Ni kommer att göra att de blir lyckligare och de i sin tur kommer att uppmuntras att säga till andra att gå till bikten

### *Prästerskapets marianska dimension*

Även om det bara blir helt kort, skulle jag vilja nämna lite om prästerskapets tredje dimension: prästens särskilda relation till jungfru Maria. Kristus Frälsaren som vi präster representerar är inte en abstrakt företeelse utan en människa av kött och blod. Han är Guds evige son som föddes i tiden av en viss kvinna, jungfru Maria, vars blod rinner i hans ådror. Eftersom Jesus var präst just genom att också vara

människa, ville han förknippa sin mor med sitt frälsningsbringande verk. På korset sade han till lärjungen dessa underbara ord: *Där är din mor*, och till jungfru Maria: *där är din son* (jfr. Joh 19: 26-27). Förvisso är alla kristna barn till Maria, men prästen är det i än högre grad genom ännu ett tillnamn. När Jesus vände sig till Johannes, talade han till en man som föregående dag, i Nattvardssalen, hade blivit iklädd den prästerliga värdigheten.

Låt oss nu tänka på jorden som Johannes Paulus II formulerade så här: ”i Kalvariets åminnelse [den heliga mässan] finns närvarande allt som Kristus utverkade genom sin passion och sin död. Därför, är också *allt det som Kristus gjorde genom sin mor till nytta för oss (...)*.

Att i Eukaristin återuppleva minnet av Kristi död betyder också att ständigt ta emot denna gåva. Det

betyder att liksom Johannes gjorde ta emot henne som en gång anförtröddes till oss som vår moder. Det innebär att på samma gång ta emot löftet att följa i Kristi spår, genom att lära av hans moder och tillåta att hon ledsagar oss. Maria är närvarande i Kyrkan och som moder till Kyrkan är hon närvarande i allt vårt eukaristiska firande. Liksom Kyrkan och Eukaristin är en odelbar enhet, kan detsamma sägas om Maria och Eukaristin.” (Johannes Paulus II, encyklikan *Ecclesia de Eucharistia*, 17-IV-2003, n. 57). En följd av detta blir att prästens särskilda relation till Eukaristin också innebär att han har en särskild relation till Maria.

Några av den helige Josemarías reflexioner har allmänt värde för oss alla, men under det eukaristiska årets marianska månad får den alldeles särskilt stor aktualitet. Han skrev: **”För mig är den främsta**

**Maria-andakten – jag tycker om att se det på så sätt –den helige Mässan (...)** Varje dag när Kristus kommer ner till prästens händer förnyas hans reella närvaro hos oss. Han är hos oss med sin kropp, sitt blod, sin själ och sin gudom: **det är samma kropp och samma blod som han fick i Marias sköte”** (den helige Josemaría, artikel publicerad i "Libro de Aragón", Zaragoza, 1976). Jag föreslår att ni alla reflekterar över detta liksom jag gör det. Låt oss försöka att ha dessa tankar aktuella under veckorna som följer, när vi förbereder oss för det högtidliga firandet av Korpus Kristi.

Till slut skulle jag vilja ge vidare till er några tankar som Benedikt XVI uttryckte i en predikan för några dagar sedan, när han tog sin lärostol i Lateranbasilikan i besittning, som är biskopens av Rom lärostol. Påven påminner oss om att det är ur det eukaristiska offret som gudsfolkets

apostoliska önskan kommer till uttryck och utvecklas och tillägger: ”I detta mysterium gör Kristi kärlek sig alltid märkbar mitt ibland oss. Det är här som Han ständigt på nytt överlåter sig till oss. Det är här som hans hjärta genomborras. Det är här som han håller sitt löfte, löftet som Han gav på Korset att dra allting till sig... Tack vare Eukaristin föds Kyrkan ständigt på nytt. Kyrkan är inget annat än detta nätverk – den eukaristiska församlingen – i vilken vi alla när vi tar emot Herren förvandlas till en enda kropp och omfamnar hela världen” (Benedikt XVI, *Predikan hållen under mässan då han tog i besittning den romerska biskopsstolen*, 7-V-2005).

Genom Kyrkans moders förmedling, hon som är prästernas moder och alla kristnas moder. Amen.

---

pdf | Dokument automatiskt skapad  
från <https://opusdei.org/sv-se/article/bli-enhetens-verktyg-ledsaga-manga-sjalar-till-gud/> (2026-03-15)